

Prvá kapitola

♥ **HYPOTÉZA:** Keď dostanem na výber medzi A (mierne nepríjemná situácia) a B (kolosálna katastrofa s devastujúcimi následkami), nepochybne si vyberiem B.

O dva roky a jedenásť mesiacov neskôr

Na Olivinu obranu, nezdalo sa, že by tomu chlapíkovi bozk prekážal.

Chvíľu mu trvalo, kým našiel správnu polohu, čo bolo vzhľadom na náhlosť situácie absolútne pochopiteľné. Bola to trápna, nepríjemná, strastiplná minúta, počas ktorej Olive pritláčala pery k tým jeho a zároveň sa natahovala do výšky, čo jej špičky stačili, aby udržala ústa zarovno s jeho tvárou. Musel byť taký vysoký? Ich bozk zrejme vyzeral, akoby sa zrazili hlavami, a Olive bola čoraz nervóznejšia, že jej plán nevyjde. Jej kamoška Anh, ktorú Olive pred pár sekundami zazrela mieriť sem, na nich raz pozrie a okamžite pochopí, že Olive a muž, s ktorým sa bozkáva, ani náhodou nie sú dvojica na rande.

Potom sa ten mučivo pomalý okamih skončil a ten bozk... sa zmenil. Chlapík sa prudko nadýchol a trochu sklonil hlavu, takže sa Olive prestala cítiť ako opica ležúca na baobab, a ruky – veľké a na klimatizovanej chodbe príjemne teplé – jej ovinul okolo pása. Posunul ich o pár centimetrov vyššie, zovrel jej hrudník a pritiahol si ju k sebe. Nie príliš blízko, nie príliš ďaleko.

Tak akurát.

Bola to skôr dlhá pusa, ale bola príjemná a Olive na niekoľko sekúnd zabudla na množstvo vecí vrátane skutočnosti, že sa lepí na náhodného a neznámeho chlapíka. Že sotva stihla zašepkať: „Môžem ťa pobozkať, prosím?“ a vrhla sa naňho. Že to pôvodne celé spískala v nádeji, že oklame Anh, svoju najlepšiu kamošku na celom svete.

Ale dobré bozky zvyknú mať taký vplyv: na chvíľu pri nich zabudnete na svet. Olive sa pristihla, že sa opiera o pevnú, širokú hrud' tvrdú ako skala. Prešla rukami od ostro rezanej čeluste do prekvapivo hustých jemných vlasov a potom – potom sa počula vzdychnúť, akoby jej došiel dych, a vtedy ju to priam ovalilo, to pochopenie, že... Nie. Nie.

Nie, nie, nie.

Nemala by si to užívať. S náhodným chlapíkom a tak.

Prudko sa nadýchla, odtlačila sa od neho a horúčkovito sa poobzerala po Anh. V modrastom svetle chodby pri biologických laboratóriách o jedenástej večer nebolo po jej kamoške ani stopy. Zvláštne. Olive si bola istá, že ju pred pár sekundami videla.

Na druhej strane muž, s ktorým sa bozkávala, stál priamo pred ňou, pery mal pootvorené, hrud' sa mu dvíhala a v očiach sa mu niečo zvláštne ligotalo, čo bola presne tá chvíľa, keď na ňu doľahla váha toho, čo práve spravila. Koho práve...

No doriti.

No. Doriti.

Pretože doktor Adam Carlsen bol vychýrený kretén.

Tento fakt sám osebe nebol taký výnimočný, pretože každý, kto mal vyšší titul ako bakalár (Olivin prípad, bohužiaľ) a chcel si svoje miesto v akademickej obci udržať, musel disponovať istou mierou kreténskosti, pričom členovia pedagogického zboru s definitívou boli na pyramíde kreténskosti na samom vrchole. Na druhej strane doktor Carlsen... bol výnimočný. Aspoň podľa toho, čo sa o ňom povrávalo.

Bol dôvodom, prečo musel Olivin spolubývajúci Malcolm znova začať s dvoma výskumnými projektmi prakticky od nuly a pravdepodobne bude končiť o rok neskôr; strašiak, pre ktorého sa Jeremy pred postupovou skúškou od nervov povracal; jediný vinník, prečo polovica študentov katedry musela odložiť obhajobu záverečnej práce. Joe, ktorý kedysi chodil do Olivinho ročníka a každý štvrtkový večer ju brával na premietania rozmazaných európskych filmov s miniatúrnymi titulkami, pracoval ako výskumný asistent v Carlsenovom laboratóriu, až kým sa pred šiestimi mesiacmi nerozhodol „z istých dôvodov“ seknúť so školou. Bolo to zrejme dobré rozhodnutie, keďže väčšina Carlsenových zvyšných asistentov mala večne roztrasené ruky a často vyzerala, akoby rok nespala.

Doktor Carlsen možno bol mladá akademická rocková hviezda a génus v oblasti biológie, ale zároveň bol krutý a prehnane kritický, a spôsob jeho vyjadrovania a vystupovania jasne svedčil o tom, že sa pokladá za jediného človeka, ktorý na katedre biológie na Stanfordovej univerzite odvádzá decentnú vedeckú prácu. Možno aj na celom svete. Bol to notoricky náladový, protivný, desivý hajzel.

A Olive ho práve pobožkala.

Nebola si istá, ako dlho sa ticho tiahlo, iba že ho prelomil on. Stál pred ňou, s tmavými očami a ešte tmavšími vlasmi pôsobil až absurdne desivo, a hľadel na Olive z výšky sto osemdesiat aj bohvie koľko centimetrov – musel byť tak o pol hlavy vyšší ako ona. Na tvári sa mu usadil zamračený výraz, ktorý spoznávala z katedrového seminára, výraz, s ktorým zvyčajne zdvíhal ruku, aby poukázal, kde konkrétne sa vraj rečník kriticky mýlil.

Adam Carlsen. Ničiteľ výskumníckych kariér, počula raz Olive povedať svoju školiteľku.

Nič sa nedeje. Všetko je v pohode. Totálne v pohode. Bude predstierať, že sa nič nestalo, slušne mu kývne hlavou a potom odtiaľto zdúchne. Áno, perfektný plán.

„Vy ste ma... práve ste ma pobožkali?“ Znel zmätene a možno trochu zadýchane. Pery mal plné, oblé a... Bože. Pobožkala ho. Olive sa z toho, čo práve spravila, nemala ako vykrútiť.

Ale aj tak to stálo za skúšku.

„Nie.“

Prekvapivo sa zdalo, že to funguje.

„Och. Dobre.“ Carlsen prikývol a otočil sa. Vyzeral mierne dezorientovane. Prešiel po chodbe pár krokov a dorazil k fontánke s vodou, kam možno pôvodne mieril.

Olive si začínala myslieť, že sa jej to prepečie, keď vtom zastal a otočil sa so skeptickým výrazom.

„Ste si istá?“

Dokelu.

„No...“ Skryla si tvár do dlaní. „Nie je to tak, ako to vyzera.“

„Dobre. Len... dobre,“ zopakoval pomaly. Hovoril hlbokým a tichým hlasom, ako keby sa začínal hnevať. Možno sa už hneval. „O čo tu ide?“

Nemala šancu vysvetliť to. Akýkoľvek normálny človek by Olivinu situáciu pokladal za zvláštnu, ale Adam Carlsen, pre ktorého bola empatia slabá a nie silná stránka ľudskej povahy, by to nikdy nepochopil. Spustila ruky k bokom a zhlboka sa nadýchla.

„Viete... počujte, nechcem byť neslušná, ale vážne to nie je vaša vec.“

Chvíľu na ňu hľadel a potom prikývol. „Áno. Samozrejme.“ Musel upadať do svojej typickej nálady, pretože z hlasu mu vyprchalo prekvapenie a znel ako zvyčajne, čiže sucho. Lakonicky. „Vrátim sa do pracovne a začnem písať sťažnosť na základe hlavy deväť.“

Olive si uľavene vydýchla. „Dobre. To by bolo super, keďže... Počkať. Čože?“

Naklonil hlavu. „Hlava deväť je federálny zákon, ktorý chráni pred sexuálnym obťažovaním v akademickom prostredí...“

„Viem, čo je hlava deväť.“

„Aha. Takže ste sa ju vedome rozhodli ignorovať.“

„Ja... Čože? Nie. Nie, nerozhodla!“

Pokrčil plecami. „V tom prípade som sa musel pomýliť. Musel ma obťažovať niekto iný.“

„Obťažovať... Neobťažovala som vás.“

„Pobozkali ste ma.“

„Ale nie naozaj.“

„Bez toho, aby ste ma požiadali o dovoľenie.“

„Opýtala som sa, či vás môžem pobozkať!“

„A potom ste to spravili bez toho, aby ste počkali na moju odpoveď.“

„Čože? Povedali ste áno.“

„No dovoľte?!“

Zamračila sa. „Opýtala som sa, či vás môžem pobožkať, a vy ste povedali áno.“

„To nie je pravda. Opýtali ste sa, či ma môžete pobožkať, a ja som si odfrkol.“

„Som presvedčená, že som vás počula povedať áno.“

Zdvihol jedno obočie a Olive sa na okamih zasnivala, že niekoho utopí. Doktora Carlsena. Seba. Obe možnosti zneli lákavo.

„Počujte, fakt ma to mrzí. Celé to bolo divné. Nemôžeme zabudnúť, že sa to vôbec stalo?“

Hodnú chvíľu na ňu hľadel, na ostro rezanej tvári sa mu usadil vážny výraz a tiež niečo, čo nevedela úplne rozlúštiť, pretože ju znova až príliš zamestnávali myšlienky na to, aký je brutálne vysoký a široký. Skrátka, masívny. Olive bola vždy štíhla, takmer až vychudnutá, ale dievčatá merajúce stosedemdesiat centimetrov sa len málokedy cítia drobno. Aspoň kým sa neocitnú pri Adamovi Carlsenovi. Samozrejme vedela, že je vysoký, vídavala ho na katedre alebo kráčať po areáli školy, chodievala s ním výťahom, ale nikdy sa nerozprávali. Nikdy pri sebe nestáli takto blízko.

Až na tú chvíľu pred pár sekundami, Olive, keď si mu jazykom zašla takmer až do...

„Je všetko v poriadku?“ spýtal sa. Znel takmer znepokojene.

„Čože? Áno. Áno, je.“

„Pretože,“ pokračoval pokojne, „božkávať sa o polnoci s cudzími ľuďmi vo vedeckom laboratóriu môže byť príznakom, že nie je.“

„Je.“

Carlsen zamyslene prikývol. „Dobre. Očakávajte v priebehu nasledujúcich dní mejl.“ Vykročil okolo nej a ona sa otočila a zakričala naňho.

„Ani ste sa neopýtali, ako sa volám!“

„Som si istý, že sa to dá zistiť, keďže ste na vstup do labákov po vyučovaní museli použiť svoju kartu. Dobrú noc.“

„Počkajte!“ Načiahla sa a chytila ho za zápästie. Okamžite zastal, aj keď bolo očividné, že by sa jej mohol ľahko vytrhnúť, a vrhol významný pohľad na miesto, kde sa jej prsty dotýkali jeho pokožky – priamo pod náramkovými hodinami, ktoré zrejme stáli polovicu jej ročného platu. Alebo celý.

Okamžite ho pustila a o krok odstúpila. „Prepáčte, nechcela som...“

„Ten bozk. Vysvetlite ho.“

Olive si zahryzla do spodnej pery. Bola v riti. Musela mu to vysvetliť. „Anh Phamová.“ Obzrela sa, aby sa uistila, že Anh je naozaj preč. „Baba, ktorá prechádzala okolo. Doktorandka na katedre biológie.“

Carlsen nedal najavo, že by Anh poznal.

„Anh má...“ Olive si zastrčila za ucho prameň hnedých vlasov. Toto bol ten bod, v ktorom to začínalo byť trápne. Komplikované a trochu detinské. „Chodila som s jedným chalanom z katedry. S Jeremym Langleyom, je ryšavý a pracuje u dok... V každom prípade, šli sme párkrát spolu von a potom som ho pozvala na Anhinu narodeninovú oslavu a oni si celkom sadli a...“

Olive zatvorila oči. Čo pravdepodobne nebol dobrý nápad, pretože teraz sa jej premietalo na viečka, ako si jej najlepšia kamoška a chalan, s ktorým bola na rande, jeden druhého doberajú v bowlingovej hale, akoby sa poznali odjakživa, nachádzajú nekonečné témy na rozhovor, smejú sa a potom, ku koncu večera, Jeremy sleduje pohľadom každý Anhin pohyb. Bolo až bolestivo zrejmé, po ktorej z nich ide. Olive mávla rukou a pokúsila sa usmiať.

„V skratke, keď sme sa s Jeremym rozišli, pozval von Anh. Odmietla, lebo... baby také veci robia, ale vidím, že sa jej vážne páči. Bojí sa, že mi ublíži, a bez ohľadu na to, koľkokrát jej poviem, že je to v poriadku, neverí mi.“

Nehovoriac o tom, ako som ju minule počula nášmu kamošovi Malcolmovi povedať, že Jeremy je super, ale nikdy by ma nehradila tým, že by s ním šla von, a znela tak zrone-ne. Sklamane a neisto, vôbec nie ako rázna, večne odhodlaná Anh, na ktorú som zvyknutá.

„Takže som klamala, že už chodím s niekým iným. Pretože Anh patrí k mojim najbližším kamošom a nikdy som nevidela, že by sa jej nejaký chalan takto páčil, a chcem pre ňu všetko dobré, čo si zaslúži, a som si istá, že ona chce to isté pre mňa, a...“ Olive sa pristihla, že tára dve na tri a Carlsena to vôbec nezaujíma. Stíchla a prehltna, aj keď mala v ústach sucho. „Dnes večer... Povedala som jej, že som dnes večer na rande.“

„Aha.“ Na tvári mal nerozlúštiteľný výraz.

„Ale nie som. Takže som sa rozhodla prísť sem a robiť na experimente, ale zjavila sa tu aj Anh. Nemala tu byť. Lenže bola. Šla týmto smerom. A ja som, no, spanikárila.“ Olive si prešla rukou po tvári. „Nerozmýšľala som.“

Carlsen nič nepovedal, ale jeho pohľad vrazil *všimol som si*.

„Len som ju potrebovala presvedčiť, že som na rande.“

Prikývol. „Takže ste pobožkali prvého človeka, ktorého ste zbadali na chodbe. Dokonale logické.“

Olive sa zaškľabila. „No, keď to poviete takto, možno to nebola moja najsvetlejšia chvíľka.“

„Možno.“

„Ale nie je to také zlé! Som si istá, že nás Anh videla. Bude si myslieť, že som s vami bola na rande, a s trochou šťastia si

uvedomí, že pokojne môže ísť von s Jeremym, a...“ Pokrútila hlavou. „Počujte. Vážne, vážne ma ten bozk mrzí.“

„Vážne?“

„Prosím, nepodávajte tú sťažnosť. Naozaj som si myslela, že ste povedali áno. Prisahám, že som nechcela...“

Zrazu na ňu doľahla váha toho, čo práve spravila. Pobožkala náhodného chlapíka, chlapíka, ktorý bol zhodou okolností notoricky najhnusnejší vyučujúci na katedre biológie. Pomýlila si odfrknutie s dovolením, prakticky sa naňho vrhla v strede chodby a on na ňu teraz tak zvláštne zamyslene hľadel, bol taký veľký a sústredený a stál blízko pri nej...

Doriti.

Možno to bolo tým, že bolo tak neskoro. Možno to bolo tým, že poslednú kávu mala pred šestnástimi hodinami. Možno to bolo tým, že na ňu Adam Carlsen hľadel takto. Zrazu toho na ňu bolo príliš.

„Vlastne máte absolútnu pravdu. A mňa to veľmi mrzí. Ak máte pocit, že som vás sexuálne obťažovala, mali by ste sa sťažovať, pretože je to fér. Bol to príšerný čin, a hoci som v skutočnosti nechcela... Je úplne jedno, čo som tým sledovala, podstatné je, ako to vnímate vy...“

Sakra, sakra, sakra!

„Ja teda pôjdem, dobre? Ďakujem a... veľmi, veľmi ma to mrzí.“ Olive sa zvrtila na podpätkoch a rozbehla sa po chodbe.

„Olive,“ počula ho zakričať. „Olive, počkajte...“

Nezastala. Prešprintovala dole schodmi na prízemie, vyletela z budovy a rozbehla sa po chodníkoch striedmo osvetleného areálu Stanfordovej univerzity, prešla okolo baby so psom na vôdzke a skupiny študentov smejúcich sa pred knižnicou. Bežala, až kým sa neocitla pred dverami svojho bytu, a len čo ich otvorila, zamierila priamo do svojej izby, dúfa-

júc, že sa vyhne spolubývajúcemu a komukoľvek, koho tu dnes možno mal.

Až keď sa zvalila na posteľ a zahľadela sa na fosforeskujúce hviezdičky nalepené na strope, uvedomila si, že zabudla skontrolovať svoje laboratórne myši. Zabudla si na stole počítač a niekde v labáku nechala aj sveter, a navyše jej ani len nenapadlo zastaviť sa v obchode a kúpiť Malcolmovi na zajtra ráno sľúbenú kávu.

Doriti. To bol ale katastrofálny deň.

Vôbec si neuvedomila, že ju doktor Adam Carlsen – vychýrený kretén – oslovil krstným menom.

Druhá kapitola

♥ **HYPOTÉZA:** Akákoľvek klebeta o mojom lúboštnom živote sa rozšíri rýchlosťou priamo úmernou mojej túžbe udržať túto klebetu v tajnosti.

Olive Smithová bola talentovaná študentka v treťom ročníku doktorandského štúdia na jednej z najlepších katedrií biológie v krajine, katedre, na ktorej študovalo viac než sto študentov vyšších stupňov a zdanlivo milióny budúcich bakalárov. Netušila, koľko vyučujúcich na katedre pôsobí, ale vzhľadom na počet poštových schránok v miestnosti s kopírkami sa domnievala, že odhadom „priveľa“ nič nepokazí. Na základe toho dospela k záveru, že ak ju smola interagovať s Adamom Carlsenom nepostihla počas dvoch rokov pred Osudným večerom (od bozkávacieho incidentu ubehlo len niekoľko dní, ale Olive už vedela, že si bude minulý piatok až do smrti pamätať ako Osudný večer), bolo absolútne možné, že by mohla doštudovať bez toho, aby sa jej s ním ešte niekedy skrížili cesty. Vlastne si bola pomerne istá, že Adam Carlsen nielenže netuší, kto je, ale zároveň to ani ne-